

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. V. Vindiciæ Iansenium excusantes diffiantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

S E C T I O V.

*Vindiciæ Jansenium ab errore tertiæ
Propositionis excusantes diffiantur.*

Eò vindiciæ collineant istæ, ut probent Jansenium non attigisse rationem meriti aut demeriti; sed solum-modò Libertatis essentiam, cui officit sola violentia seu coactio, non necessitas immutabilis modò sit voluntaria, prout in beatis & damnatis videre est, quorum libertati Jansenius componit viatorum libertatem, dum agit contra Scholasticos libertatem contradictionis requirentes, non tam ad essentiam libertatis, quàm ad libertatem meritoriam & demeritoriam in statu naturæ lapsæ. Itaque sit pro Jansenio

A R G U M E N T U M I.

Refutatoris Epist. Leod. Defensoris & ad Prop. 3.

Authoritatis Ecclesiæ,

Nusquam in Jansenio extat tertia propositio.

R E S P O N S I O.

Quoad sensum obvium non modò extat, sed & emicat, & sui splendore vel cæcutientes perstringit. Agit namque Jansenius, ut claret ex ante-dictis, de libertate, de quâ Augustinus cum Pelagianis, qui à meritò demeritòque non abstraxerunt, sed utrumque ursèrunt. Agit Jansenius de libertate, de quâ Scholastici sui temporis: hi verò ad merita & peccata oculos intendèrunt. Alioquin sterilis admodum erat illa quæstio, & Jansenii ingenio ac labore indigna, num ad libertatem essentialem, sed ad meritum demeritumque hujus vitæ prorsus adiaphoram & impertinentem, requiretur indifferentia sive Moliniana, sive Thomistica
in

332 LIBER QUARTUS

in sensu diviso, quam vocant contradictionis. Ut sit, sat exerte Jansenius eam non curandam, nec ab Augustino curatam enuntiavit, dum nusquam in Augustini scriptis adversus Pelagianos illius memoriam recolit; imò meræ Philosophiæ fœrum baptizavit. Quis enim ambigat de libertate meritoria & demeritoria Augustino cum Pelagianos conflictum fuisse? Num ergò Jansenius ipse Magistrum suum ultrò dimiserit, ut libertatem contradictionis in pretio haberet, quam Augustinum asserit contra criminatores everse libertatis, idest, Pelagianos, nec requisivisse nec agnovisse? Quòd Jansenius de adversariis suis olim pronuntiavit, id Jansenii defensoribus rehero: *Vel Cæcus est qui non videat, vel nimium contentiosus qui dissentiat*, propositionem tertiam apud Jansenium extare. Extat namque non muta, sed disertè se prodit per varia illius monumenta & argumenta. Inanis est ergò purgatio, quâ dicitur Jansenius ad libertatem essentialem, quæ cum deliberatâ voluntate coincidit, non requisivisse libertatem à necessitate, sed non negasse libertati accidentali, cum ipse Jansenius accidentalem quam dari admittit, neget requiri, imò ad meritum censeat impertinentem, non curandam.

A R G U M E N T U M II.

pag. 122.

Omninò docet Jansenius libertatem expertem necessitatis immutabilis voluntariæ esse in hoc statu, item operari eam, ad utrumque indifferentem esse, ut actus verè sit liber, eâ libertate quam in hominibus viatoribus requirit, hoc est, accidentariâ.

R E S P O N S I O.

Longò intervallò dissident, libertatem expertem necessitatis in hoc statu esse, indifferentem dari, & accidentalem; & ad merendum & demerendum

ren-

DE PROPOSITIONE II. 333

rendum eam non requiri, & velut impertinentem non esse considerandam. Jansenius autem istam accidentariam ab Augustino asserit numquam in subsidium meritoriae libertatis fuisse adscitam, dum à Pelagianis arietaretur ipsa merendi & demerendi libertas; eò quod Augustinum cum Catholica Ecclesia dicerent necessitatem invehere. Imò accidentariam libertatem dicit esse *Philosophiae foetum gratiae defensoribus incognitum*. Si Jansenio libertas accidentaria necessaria censetur ad meritum, cur eam dicit minimè curandam? cur ab Augustino contrà hostes necessitatis non agnitam? Num Jansenio arma patuere, quæ Augustinum latuisse asseverat? Nisi dicat frivolam de libertatis essentiâ, ad causam meriti impertinente, Augustinum inter & Pelagianos exarsisse controversiam, pro quâ dirimendâ Augustinus azylum assumpserit, voluntatem incoactam & violentiæ expertem.

ARGUMENTUM III.

Quod vero dicat: in eo sitam esse generaliter libertatem, iidem Patres pernegant, *nihil aliud significat, quam ad essentiam libertatis generaliter non spectare, ut illius necessitatis expertis sit.*

R E S P O N S I O.

Hoc est dicere Jansenium tam vastò molimine operam lusisse defendendo libertatem essentialem accidentis non esse indigam; sed ut meritoria foret ac demeritoria accidentis adminiculò fulciendam. Quis amabo, Jansenio super eo bella ciêret, si ad meritum utrimque indifferentiam posceret contradictionis saltem Thomisticam; & contenderet essentiam libertatis prout à merito abstrahit, accidentariam minimè efflagitare? Philosophorum vel nemo acciden-

cidentia ad subjectorum essentiam vendicavit, nec vendicabit unquam. Nimum sterilis est ea quæstio, quæ sit essentia, & quod accidens libertatis, nisi meriti ratio habeatur, quam ut tam præclara fatiget ingenia. Indignum quoque Sanctis Patribus hanc litem adscribere usque adeò inutilem, ut vel ipsi adversarij facile manus concessissent in huiusmodi essentiam libertatis, modò obtinuissent accidentalem esse necessariam ad meritum demeritumque, nimirum contrarietatis atque contradictionis. Non tam essentiam libertatis, quam libertatem ad merendum necessariam ceu necessitate gratiæ everfam ultum ibant. Et tamen, si fides Jansenio, ad accidentalem libertatem Augustinus, Prosper, vel Fulgentius numquam refugere; sed ad solam essentialem. Censet ergò Jansenius hanc visam Patribus his velut sufficientem merito vindicando, asserendoque.

A R G U M E N T U M IIII.

*L*oquitur Jansenius de libertate generatim accepta, ut etiam comprehendat libertatem essentialem, quod cum Jansenio docent omnes Theologi.

R E S P O N S I O.

PLus dicit & audet Jansenius quam omnes Scholastici. Nam, quod hi non præstant, hic docet; nempe accidentalem uti libertati, ita merito esse accidentalem. Quod confirmare nititur exemplò beatorum, damnatorumque, imò meritò Christi Salvatoris, nec non argumentis Augustini, qui contra impugnatores etiam meritorum acerrimè decertavit; quem tamen ait accidentariæ libertatis, hoc est, contradictionis, pro stabiliendò meritò sive ante gratiam, sive sub gratiâ, numquam meminisse, ut fatiatissimè supra demonstratum est. Nec

DE PROPOSITIONE H. 335

Nec est quod regeras, Augustinum, dum contra hos ageret, libertatis accidentalis præsidium non suscepisse, quia infra patebit id esse à veritate alienissimum. Dum namque libertas essentialis pulsaretur à Pelagianis objicientibus fatalem gratiæ necessitatem, ostendit eam non esse, quia gratia facit volentem. Quod huic argumento sat erat. Cum verò concupiscentiam objectabant pariter velut Manichæa necessitate ad malum compellentem, respondit eam non cogere sed allicere sed sollicitare ut vitium naturæ, nec quemquam ei succumbere nisi suo prope Marte victum, id est libentem, volentem. Et hoc huic assultui sufficiebat.

Ubi verò Pelagius, Cælestiusque contra peccandi necessitatem, quam velut immutabilem autumant, objectant: *Si voluntarium est, vitari potest; aut si necessarium est voluntarium non est, &c.* Tum ad alia se convertit arma gratiæ ac liberi arbitrij Defensor inclytus, negatque illam, quam confingunt, veram, hoc est, peccandi inevitabilem necessitatem; tacitèque consentit, si omninò cavèri peccatum non posset, sine culpa ei cederetur. Quidquid sit de aliâ, quam in peccatoribus desertis comminiscitur, inferioris longè ordinis necessitate. Nam & hanc ipsam Jansenius à libertate contradictionis non esse extorrem, in sensu diviso, non inficiatur. Ut proinde neque ex illa necessitate, licèt durius sonet, valeat argumentum procudi pro istâ *immutabili necessitate, quam docet Jansenius voluntati non formidandam.*

ARGUMENTUM V.

Ex Palladio.

Jansenius indifferentiam Thomisticam sensus divisi tamquam ab hoc naturæ lapsæ statu indivulsam multoties admisit, & præcipuè lib. 8. c. 20.

*Spongia
Notarum.
cap. 17.*

RE-

336 LIBER QUARTUS
R E S P O N S I O.

Hoc in Antecessum liberâ manu dedimus. Aliud autem est, indifferentiam illam naturæ lapsæ esse indivulsam; aliud, ad merendum esse requisitam. Primum Jansenius negare nec voluit, nec potuit. Secundum verò pernegasse affatim visus est in libris de *Statu natura lapsæ, & de Grat. Christi Salvatoris*. Nam omnibus machinis subruere molitur necessitatem indifferentiæ, eò quod censeat Augustinum contra inimicos suos ad eam non confugisse, sed solâ voluntate incoactâ sese tuitum. Nam sive essent sub gratia, ostendebat neminem trahi invitum; sive ante gratiam, neminem peccare nolentem. Non itaque purgat Jansenium, quod indifferentiam in hoc statu Thomisticam semper adesse consentiat, modò eam ad meriti & demeriti causam ceu adiaphoram adjiciat. Nam & Pelagius aliquandò admisit adesse gratiam, sed per hoc errare non destitit, dum eam necessariam pernegavit.

